

Pares, fills i església

Com a membres de la societat, els pares cristians necessiten educar els seus fills i no han de deixar aquest càrrec a l'església ni a cap altra institució.

Pares, fills i església

Introducció

Què puc fer per mantenir el meu fill a l'església? Aquesta és una pregunta feta per molts pares cristians.

Els que tenen nens petits volen fórmules per evitar que els seus fills s'allunyin de l'església i els que tenen nens grans, que s'han distanciat de l'església, volen que Déu faci un miracle.

Què fer?

El fill d'un creient ha de tornar a néixer

En primer lloc, tot cristià ha de ser conscient que «els fills de la carn no són fills de Déu». M'agrada? El meu fill, nascut en un lloc de naixement evangèlic i / o protestant, no és un fill de Déu?

Ara bé, si 'fill d'un creient fos fill de Déu', hauríem d'estar d'acord que tots els descendents d'Abraham també són fills de Déu, però, això no ensenya la Bíblia.

L'apòstol Pau, escrivint als cristians de Roma, va deixar clar que ser descendent de la carn d'Abraham no és el que atorga la filiació divina. "No va faltar la paraula de Déu, perquè no tots els que són d'Israel són israelites; Tots són fills, no perquè siguin descendents d'Abraham" (Rom. 9: 6 -7). "... no són fills de Déu els fills de la carn, sinó que es consideren descendents els fills de la promesa" (Rom. 9: 8). Ara bé, si els fills d'Abraham no són fills de Déu, també es dedueix que el fill d'un creient no és un fill de Déu.

Per tant, qualsevol persona que vulgui aconseguir la filiació divina ha de tenir la mateixa fe que el creient Abraham, és a dir, perquè el fill d'un cristià sigui fill de Déu, ha de creure necessàriament de la mateixa manera que el pare creia en el missatge de l'evangeli.

"Sabeu, doncs, que els que són de fe són fills d'Abraham"
(Gal. 3: 7).

Només aquells que es generen a través de la llavor insubornable, que és la paraula de Déu, són fills de Déu, és a dir, els fills dels cristians no són necessàriament fills de Déu.

L'Església és el cos de Crist

En segon lloc, tots els cristians han de ser conscients que el cos de Crist, que també s'anomena església, no es pot confondre amb institucions humanes, com la família i l'església. Formar part d'una institució humana no fa que l'home pertanyi al cos de Crist, és a dir, salvat.

La responsabilitat d'educar

Com a membre de la societat, els pares cristians necessiten educar els seus fills i no hauríeu de deixar aquest càrrec a l'església ni a cap altra institució. Aquesta tasca correspon únicament i exclusivament als pares. En cas d'absència dels pares, aquesta tasca s'hauria de transferir a una altra persona que exerceixi aquest paper: avis, oncles o, com a últim recurs, una institució establerta per la societat (orfenat).

Per què no es pot delegar la missió de criar fills? Perquè dins de la normalitat, els pares són les persones que tenen la millor i més gran confiança en els primers anys de vida d'un individu. A partir d'aquesta relació de confiança, la institució familiar es converteix en un laboratori on es duen a terme totes les proves per produir un ciutadà responsable.

És dins de la família que s'aprèn què és autoritat i responsabilitat. Les relacions humanes s'aprenen i es desenvolupen dins de la família, com ara la fraternitat, l'amistat, la confiança, el respecte, l'afecte, etc.

Com que els pares tenen la millor i més confiada relació, també són els millors per presentar l'evangeli de Crist als nens durant el procés educatiu. Per tant, és saludable que els pares no presentin als seus fills un Déu reivindicatiu i despectiu. Frases com: "- No feu això perquè al pare no li agrada! O, si feu això, Déu castiga! ", No reflecteix la veritat de l'evangeli i provoca un enorme dany a la comprensió del nen.

La relació que l'Evangeli estableix entre Déu i els homes es basa en la confiança i la fidelitat. És possible confiar en algú que és despectiu i reivindicatiu? No! Ara bé, com és possible que un jove confiï en Déu, si el que se li ha presentat no coincideix amb la veritat de l'evangeli?

Els pares han de demostrar als seus fills que algunes conductes no es toleren perquè el pare i la mare desaproven efectivament. Que aquestes actituds siguin efectivament prohibides pel pare i la mare. Que aquest comportament és perjudicial i que tota la societat també ho desaprova.

No presentis al teu fill un Déu ressentit i nerviós que estigui disposat a castigar-te per qualsevol mala conducta. Aquest comportament per part dels pares demostra clarament que evadeixen la seva responsabilitat com a educador.

Educar els nens establint una relació de por, tenir Déu, l'església, el pastor, el sacerdot, el diable, l'infern, la policia, el bou de cara negra, etc., com a botxins o càstig, acaba produint homes que no respectar les institucions i menysprear els que exerceixen l'autoritat. Aquest tipus d'educació estableix la por en lloc del respecte, ja que la relació de confiança no s'estableix. Quan passa la por, ja no hi ha cap motiu per obeir.

Els pares que actuen d'aquesta manera en educar els seus fills tenen la seva part de culpa en enganyar els fills. L'església també té la seva part, perquè no va designar els pares com a únics i legítims responsables de l'educació dels seus fills. L'estat també és culpable, ja que assumeix el paper d'educador, quan en realitat només és un vehicle de transmissió de coneixement.

Si els fonaments de l'educació no es delimiten dins de la família i aquests conceptes s'apliquen i s'experimenten en les relacions familiars, qualsevol altra institució humana, com l'església i l'estat, estarà condemnada al fracàs.

Molts pares es dediquen a treballar, estudiar i a l'església, però no inverteixen temps en l'educació dels seus fills. L'educació dels nens es fa a temps complet i no és saludable descuidar-la aquesta vegada.

Quan començar a educar?

La preocupació pels nens sol sorgir només quan els pares cristians senten que els seus fills es distancien de la institució eclesial. Les temibles apel·lacions a la imposició i la coacció obliguen els nens a anar a l'església. Aquesta actitud s'equivoca encara més que no haver instruït el nen en el moment adequat.

Aquestes preguntes sorprenen alguns pares cristians perquè desconeixen quin és el seu paper com a membre de la societat i quina és la seva missió com a ambaixador de l'evangeli. Els pares cristians no poden barrejar aquestes dues funcions.

Els pares cristians tenen dues missions molt diferents:

- a) educar els seus fills perquè siguin membres de la societat i;
- b) anunciar les meravelloses promeses de l'evangeli als nens perquè mai s'allunyïn de la fe.

Aquestes missions s'han de dur a terme des de ben petites, tenint cura de tractar simultàniament amb l'educació i formació d'un ciutadà, sense deixar de banda l'ensenyament de la paraula de la veritat, posant èmfasi en l'amor i la fidelitat de Déu.

Des de jove s'ha d'ensenyar al nen a respectar les autoritats i és a través dels pares que s'exercirà el nen respecte a la submissió a l'autoritat. A través de germans, avis i oncles, el nen aprendrà respecte i convivència. Com els amics, professors, veïns i desconeguts, el nen aprendrà relacions amb el món.

Què passa amb l'evangeli? Què recomana la Bíblia? A Deuteronomi llegim el següent: "Els ensenyareu als vostres fills i en parlareu asseguts a casa vostra, caminant pel camí, ajaguts i aixecant-vos" (Deut 6: 7). Sobre la forma de vida

s'ha d'instruir el nen en tot moment, és a dir, a casa, durant el trajecte, a l'hora d'anar a dormir i en aixecar-se.

La instrucció de les «cartes» sagrades és responsabilitat dels pares! Les escriptures no recomanen delegar aquesta funció al mestre de l'escola dominical, a més, restringeix el temps d'ensenyament sobre Crist a una vegada per setmana, per un període de només una hora. Totalment diferent del que recomana l'escriptura: ensenyament diari.

Infància i societat

Els pares han d'ajudar els nens a entendre que tothom deu obediència als pares i a la societat. L'enviament als pares d'avui és un assaig i un aprenentatge que serà requerit per la societat, tant a l'escola com a la feina.

Després de rebre instruccions, fins i tot si el jove no volia seguir l'evangeli de Crist, tindrem un ciutadà compromès amb determinats valors socials.

Un dels problemes pertinents en l'educació dels fills dels cristians actuals és barrejar l'educació familiar amb l'església. Delegar a l'església la responsabilitat de transmetre valors socioculturals és un gran error. Quan el jove creix i està decebut amb certes persones de la institució, acaba apartant-se de la pertinença a la comunitat a la qual va assistir i, al mateix temps, es rebel·la contra qualsevol tipus de valor social.

Quan els pares són conscients que no generen fills per a Déu, s'apliquen més a l'educació i evangelització dels nens. Tampoc desesperen quan veuen que els seus brots no tenen ganes d'anar a l'església. No es sentiran culpables ni responsables dels seus fills quan no tractin alguns problemes institucionals.

No obstant això, cal educar els nens a través de l'ensenyament

de la paraula de Déu, sense oblidar-se de transmetre i inculcar valors socials. L'educació inclou converses, jocs, renyures, advertències, etc. Permetre que els nens experimentin totes les etapes de la vida, des de la infància, l'adolescència i la joventut.

Però, què fer quan els nens s'allunyen de l'església? En primer lloc, cal distingir si els nens s'han allunyat de l'evangeli o s'han distanciat d'una institució particular.

Ignorar els principis evangèrics elementals porta els pares a confondre el que significa ser fill de Déu amb pertànyer a una església determinada. Si un nen ja no és un assidu a l'església, no se l'ha d'etiquetar com a perdut, ni que camina cap a l'infern, etc.

Si una persona professa la veritat de l'evangeli com diuen les Escriptures, vol dir que no és un perdedor, sinó que només ha de ser alertat de la necessitat de congregar-se. Pot ser que els pares investiguen per què els seus fills deixen l'hàbit de reunir-se amb altres cristians.

Ara bé, si el fill no professa la veritat de l'evangeli i continua reunint-se per costum, la seva condició davant Déu és preocupant. Què sap sobre l'evangeli? Professa la fe de l'evangeli? Si la resposta és negativa, cal anunciar la veritat de l'evangeli per tal que pugui creure i ser salvat, i no només un eclesiàstic.